

Ruben
en het
geheime
Museum

Ruben en het geheime Museum

Tekst en illustraties: Corianne Holleman
Vormgeving: Sly Masmeijer
Redacteur: Jettie Vonder Oost
Uitgever: Buijten & Schipperheijn *Motief*
Druk: Drukkerij AMV
Uitgave: Eerste druk, oktober 2023
ISBN 978 94 6369 247 2

Buijten & Schipperheijn *Motief* – Amsterdam

**MUSEUM OF
HUMANITY**
museumofhumanity.nl

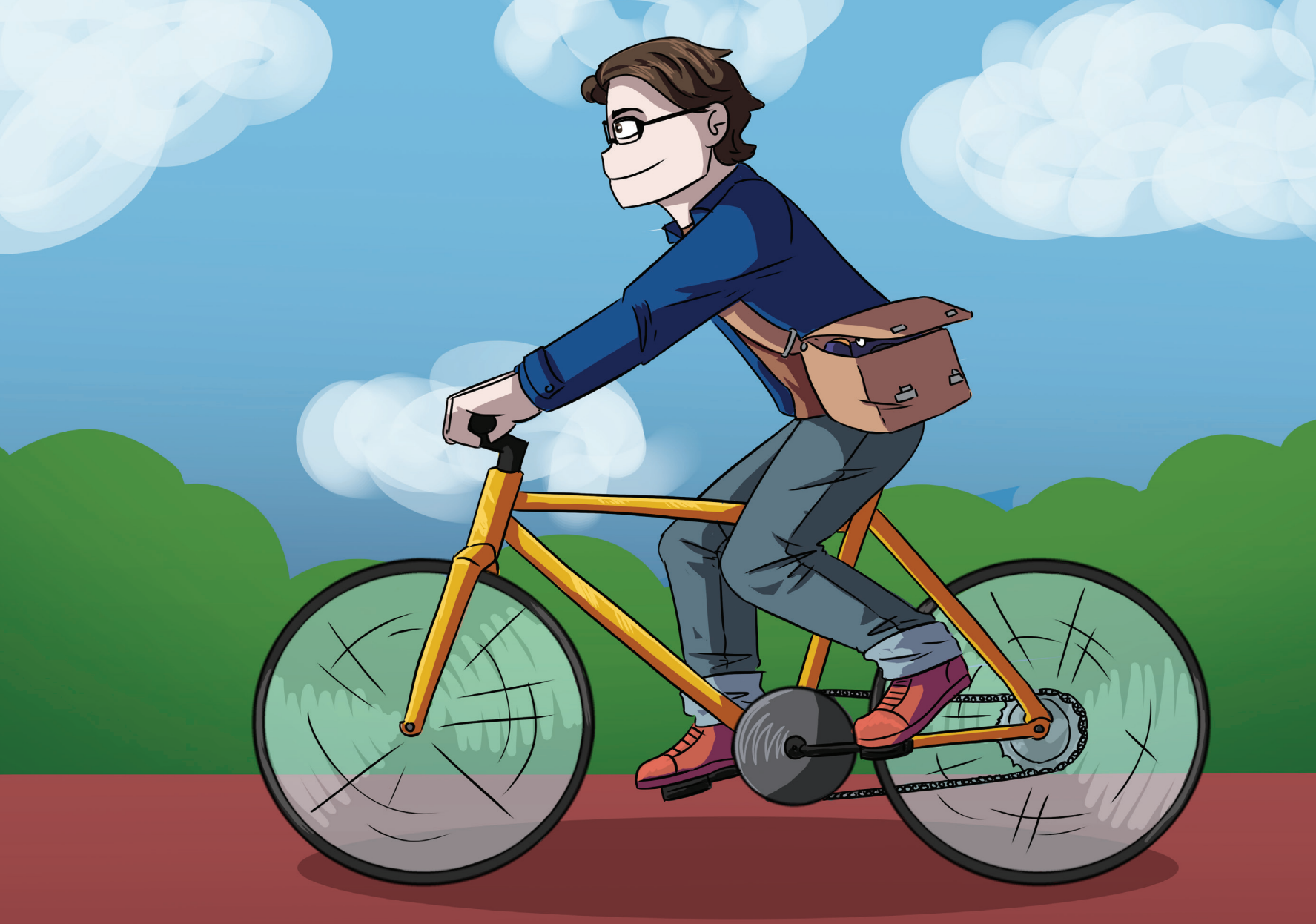
Ruben
en het
geheime
Museum

Ruben en het geheime Museum

1	Goed kijken	7
2	Rubens droom	15
3	Verboden toegang	21
4	Nu of nooit	29
5	Mijn droom komt tot leven!	33
	En toen? - Het komt goed	39
	Museum of Humanity	
	Een positief 'leger' verovert de wereld	43

1 Goed kijken

Op een mooie zaterdagmiddag besluit Ruben om een stukje te gaan fietsen. De zon schijnt en het is prachtig weer. Maar hij gaat niet alleen op pad. Ruben pakt zijn camera en doet haar in zijn tas. Sinds hij deze camera heeft, gaat hij bijna nooit zonder haar op stap. Hij noemt haar Kameraadje.

“Ben je er klaar voor?” vraagt Ruben aan Kameraadje.

“Nou en of!” zegt ze vrolijk. “De zon schijnt, dus we kunnen weer supermooie foto’s maken!”

Kameraadje is een heel bijzondere camera. Ze kan namelijk praten. Maar niet met iedereen, hoor. Ruben is de enige die met haar kan praten. Sommige mensen vinden dat wel een beetje raar. Ze geloven hem niet. Maar Ruben trekt zich daar niets van aan. Hij luistert graag naar Kameraadje, want ze heeft vaak goede ideeën. En ze is altijd zo positief! Daar kan hij nog wat van leren.

Alweer een hele tijd geleden heeft Ruben Kameraadje van zijn vader cadeau gekregen, want zijn vader

wist dat Ruben het ontzettend leuk vindt om foto’s te maken, en nog het liefst van mensen. Het is een van de mooiste cadeaus die hij ooit heeft gekregen. Samen met Kameraadje heeft hij al heel veel mensen op de foto gezet.

“Wie weet wat we vandaag tegenkomen!” Ruben pakt de tas waar Kameraadje in zit en hangt die om zijn schouder.

“Vergeet niet om goed te kijken, Ruben! Er is altijd wel iets moois te vinden om op de foto te zetten,” zegt Kameraadje voordat ze naar buiten gaan.

“Ja, dat weet ik. Ik kijk toch altijd goed?” antwoordt Ruben, terwijl hij de deur uitgaat met een glimlach op zijn gezicht.

“Nou, gisteren was je anders bijna door een rood stoplicht gefietst, toen keek je niet zo goed,” giechelt Kameraadje.

“O ja...” Nu schiet het Ruben ook weer te binnen. “Dat was niet zo slim, hè?” Gelukkig had hij nog net op tijd kunnen stoppen toen Kameraadje hem waarschuwde.

Terwijl ze nog aan het kletsen zijn, loopt Ruben naar de schuur, pakt zijn fiets en fietst ervandoor. Hij weet niet helemaal precies waar ze heen gaan, maar dat maakt niet uit. Onderweg praten ze vrolijk verder. “Waar zullen we vandaag naartoe gaan?” vraagt Ruben aan Kameraadje. Zoals altijd antwoordt Kameraadje dat er overal wel iets moois te vinden is.

“Oké,” zegt Ruben, “dan fietsen we gewoon tot we dat tegenkomen.”

Na een tijdje komen ze langs een oud gebouw. Ruben kent dit gebouw wel, want hij is er al een paar keer eerder langsgekomen. Hij heeft er eigenlijk nooit echt goed naar gekeken. Want aan een oud gebouw is niet zo veel moois te zien, toch?

Het dak van het gebouw is half ingestort, de ramen zijn vies en kapot en er staat een reusachtig hek omheen. Op het hek hangt een groot geel bord waarop staat: Verboden toegang! Instortingsgevaar! Er ligt allemaal puin om het gebouw heen, en het gras groeit tussen de tegels van de stoep. Als hij het zich goed herinnert heeft zijn vader hem weleens verteld

dat dit gebouw vroeger een fabriek was.

Ruben wil eigenlijk verder fietsen, want dit is niet bepaald een mooie plek om foto's te maken. Hij wil trouwens veel liever mensen fotograferen en hier is helemaal niemand. Maar toch blijft hij staan om het gebouw eens van dichterbij te bekijken.

Nu ziet hij pas hoe enorm het bouwwerk eigenlijk is. De ramen zijn ook veel groter dan Ruben eerst dacht. Vanaf een afstandje leken ze veel kleiner. Hij ziet nu ook allemaal barsten en gaten in het glas. En de muren zijn ook veel hoger. Precies in het midden van het gebouw ontdekt hij een grote voordeur. Die zit natuurlijk dicht. Opeens wordt Ruben toch wel erg nieuwsgierig. Hoe zou het er daarbinnen uitzien?

“Hé! Waarom staan we stil?” vraagt Kameraadje, die nog steeds veilig in haar tas zit. “Waar zijn we?”

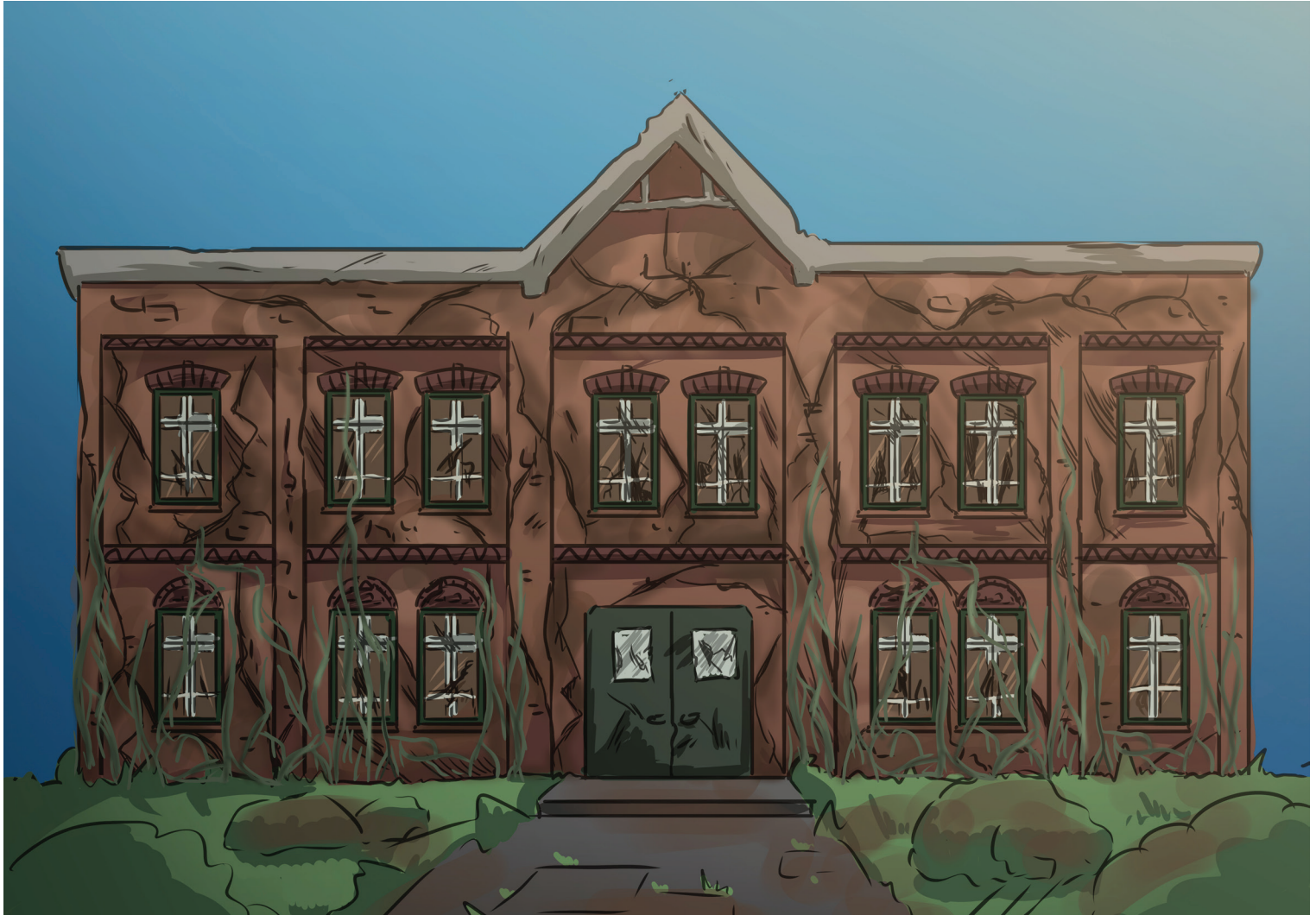
“Bij dat oude kapotte gebouw,” antwoordt Ruben.

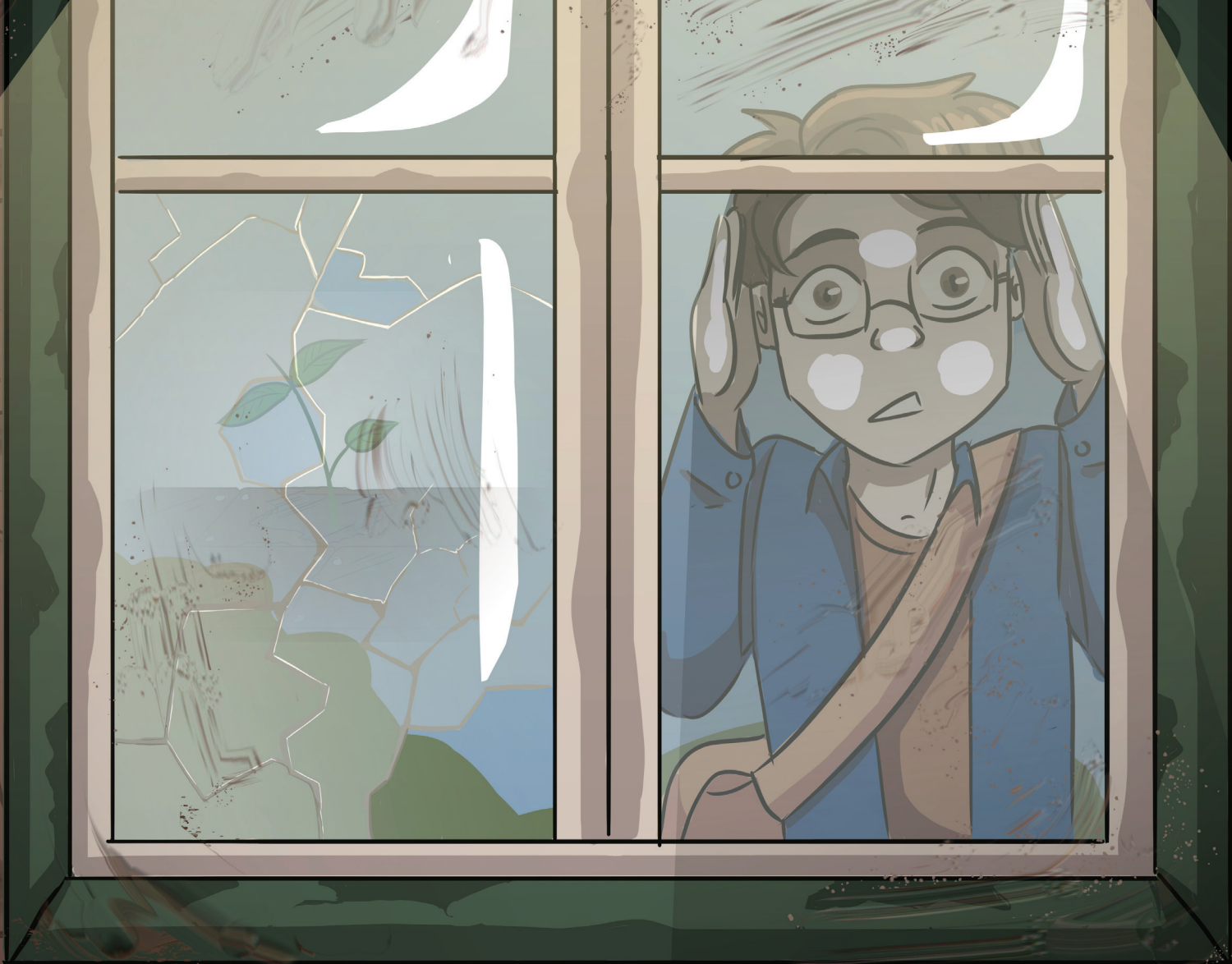
“Mag ik het zien?”

“O. Ja, natuurlijk!” Ruben pakt haar uit de tas zodat ze het gebouw ook kan zien. “Kijk, dit is het.”

“Dat ziet er interessant uit,” zegt Kameraadje meteen. “Ik zou het weleens van binnen willen zien.”

“Nou, daar zat ik dus ook net aan te denken. Maar de ramen zijn zo vies, ik denk niet dat we daar iets door kunnen zien.” Hij schudt zijn hoofd. “Naja, we gaan wel verder. We waren toch op zoek naar iets moois?”

“Mooie dingen zijn niet altijd netjes en schitterend. Kom, laten we eens proberen of we naar binnen kunnen kijken. Dat kan toch geen kwaad? Volgens mij kan je daar door een gat in het raam kijken.” Als Kameraadje armen had gehad zou ze hem een duwtje in zijn rug hebben gegeven.

“Vooruit dan maar. Als jij het zegt.” Ruben loopt met zijn fiets aan de hand naar het gebouw toe. Hij zet zijn fiets tegen het hek en probeert naar binnen te gluren door een van de ramen. Maar de ramen zitten veel te hoog, dus hij kan er niet bij. Zelfs op zijn tenen is hij nog te klein.

“Ik ben niet groot genoeg!” moppert Ruben. “Ik kom niet bij het raamkozijn.”

“Staat er niet ergens iets waar je op kan klimmen?” Kameraadje kijkt even om zich heen. “Kijk daar! Verderop, links van je.” Ruben draait zich om en ziet het nu ook. Onder een van de ramen staat een grote kist.

“Wat handig,” zegt Ruben en loopt naar de kist om erop te klimmen. En ja hoor, als hij erbovenop staat kan hij wel door het raam kijken.

Binnen is het leeg. Er ligt allemaal stof en puin. Op de grond liggen ook een paar houten balken die van het plafond zijn gevallen. Een stukje verderop liggen wat bakstenen op een hoopje. Het lijkt wel alsof het plafond net is ingestort. Nu kijkt Ruben omhoog en inderdaad, er zit een gat in het plafond. Dan kijkt hij weer naar links en rechts, en opeens ziet hij iets groens.

“Wat is dat nou?” vraagt hij hardop.

“Ik weet het niet, want ik kan het niet zien,” antwoordt Kameraadje. “Kan je me omhoog tillen?” Ruben pakt haar met één hand beet en zet haar naast zich op het raamkozijn, zodat zij ook naar binnen kan kijken.

“Dat is een plant!” roept ze verbaasd. “Een plant die uit de grond groeit.”

“Een plant?” Ruben kan het niet geloven, dus hij kijkt zelf ook nog eens goed. “Ja, nu zie ik het ook. Wat gek!”